

שבמועדון-הלילה 77, בבניין קולנוע בן יהודה בתל-אביב, אולו כל הכרטיסים מראש. משתי הצגות לערב, הגדילו הר מארגנים את מספר ההצגות לשלוש, כדי לספק את הצובאים על דלתות המועדון. בערבים מסוימים נערכו אפילו ארבע הצגות לערב.

מארגני המופע שיפשו ידיהם בהנאה. אפילו בחלומותיהם הוורודים לא חוו הצ' לה מעין זו שתכניס להם בין 15 אלף ל-20 אלף ל"י לערב.

וכל זאת בכותן של שתי צעירות חיי נאות, חטובות גו ולא ביישניות במיוחד, שהדגמו על הבמה, בעירום, כמה שעי שועי אהבים בעזרתו של גבר, שלא הסיר את תחתונו אפילו לרגע, כדי לא להרגיז את הצנזור, הדת ושאר גוטרי המוסר הציבורי.

הצלחת המופע היתה כה מרשימה, עד שהוחלט להעלות את רמתו, כדי לאפשר גם לקהל משכיל יותר ליהנות ממנו. תחתי לה תוכנן שהברזן יעקב בודו ילווה את ששת הקטעים האירוטיים בהסברים מבד-חיים באדיש. אלא שאו הסתבר שבודו עסוק בהצגות תיאטרון באידיש, לא יוכל להיתפנות לעניין.

ששן שבתאי, יבואן יסקי שהוא גם בעליו של המועדון ואחד מאמרגני ההצגה שכר את שירותיו הטובים של חיים בנאי. זה אמור היה לדקלם בין קטע אירוטי אחד למישגו חרוזים משעשעים, פרי-עטו של אחד המשוררים הידועים.

אלא שהמיסטר ניפצה את כל התוכ-ניות. בעיקבות ביקור של שוטרת בהצגה הוגשה תלונה רשמית כאילו על הבמה נעשים מעשים מגונים בפומבי. המיסטר פשטה על המועדון, עצרה את השחקנים והבעלים והאשימה אותם כחוק. הדראמה עברה מהבמה אל ביתה-מישפט.

השוטרת קינאה

לבעלה שנהנה

כ וכבת המופע היתה צעירה בלונדית מרשימה, שנודעה עד כה בשם שושי אבן-זהב. משנעצרה הסתבר כי שמה הי אמיתי הוא כריסטיאן גולהיים וכי למעשה היא נוצריה ילידת שבדיה.

בבית-המישפט מיררה כריסטיאן-שושי בככי: „אני לא רוצה לכלא!“ אלא ש-אמרגנה שגרף כספים מהמופע לא נמצא שם כדי לשחררה בערבות. היא נעצרה לי משך ארבעה ימים.

על מה שעבר עליה בכלא, ועל חוויותיה

בהקשר למופע האירוטי, סיפרה כריסטיאן לכתב העולם הזה: „אבריהימי המלאכותיים, עברו מיד-ליד בין השוטרים במרחב הירוקן. הם החרימו לנו את הכלים, הציגו אותם בתחנה ועשו מאיתנו צחוק. זהו הבידור החדש בנפה הצפונית, והוא התגלה לי עליידי אחת השוטרות בתא-המעצר, שהצי טרפה לפסטיבל שנערך סביבנו באבוי-כביר.

השאלה הראשונה ששאלה כל זונה חדשה שהגיעה לתא-המעצר היתה: איפה אלה מהו, היא הוא, וכשהצביעו עלינו, הן צחקו וסיפרו: השוטרים הראו לנו את האברים הגדולים שהיו לכם בהצגה, וצחקו מכל העניין. הכניסו אותנו בין זונות ונרקומנים, וכל אחד אמר לנו שאנחנו יותר גרועות מזונות. קיבלתי שם ממש התמוטטות-עצבים, עדי שכימט הייתי זקור קה לטיפול פסיכיאטרי.

אחרי ארבעה ימים בכלא, יצאתי משם כולי רוערת. הרגשתי שהם עולה לי לראש. היחס המשפיל, הכתבות בעיתונים וכל השקרים המגנפחים, אפשר לחשוב שאיזה שתי זונות הטפו מטוס לאוגנדה. הרגשתי ממש כמו פושעת נרדפת.

לפני שהתחלנו להעלות את ההצגה, היינו בטוחים שלא תהיינה בעיות, כי ערב הבכורה הזמנו משהם קציני-מיסטר בהכורה מהיחידה המרכזית. ערכנו להם מופע פרטי, והם אמרו לנו שלדעתם המופע לא יעורר בעיות. הם באו עם מדים, וערכנו להם הצגה מיוחדת שהיתה אפילו נועזת יותר מההצגה לקהל הרחב.

אבל המיקרה של השוטרת שהגישה את התלונה, זכור לי היטב. השוטרת הזאת לא נראית טוב מבחינה חיצונית. היא הגיעה למועדון בחברת בעלה, שהוא גבר לעניין ובקיצור, תוך כדי ההופעה היא שמה לב שבעלה יותר מדי נהנה מההעניין, והיא פשוט קינאה. למחרת היא נכנסה עוד פעם, בבגדים אורחיים, התיישבה לבדה בשורה הראשונה והחליטה להגיש את התלונה. כשנפגשנו במיסטר, שאלתי אותה מה זה לדעתה מעשה מגונה, והיא השיבה לי: מעשה מגונה זה כשאת נוגעת בפה או ביד או בכל אבר בגוף, באבר-המין של מישו אחר.

כריסטיאן כבית-המישפט „אני שחקנית!“

כריסטיאן ותמי בחופעה „בצורה אסתטית“

אותי, אני אדישה לזה. אני שחקנית, וזאת העבודה שלי. למה שלא יסתכלו על זה בצורה חיובית? אני מסכימה שמופעים במועדוני-ליילה זה דבר דוחה, כשעושים תנועות-גוף גסות ומכוערות, אבל לא רק שאנחנו עושות את זה בצורה אסתטית, אפילו התנחות שהדגמנו לא מחדשות לאף אחד. אלה הפוזות הכי פשוטות ובסיסיות שישנן. אני יודעת שהפיצו עלי שמועות כאילו שהתאבתי בתמי וקיימתי אותה יחסים לסביים, אבל אני מוכרחה לומר שזה דוחה אותי. אני רואה את המין בצורה יפה, ואולי אפילו אמנותית. הגברים אצלי מחו-לקים לשניים, אלה שמוצאים חן בעיני מבחינת האופי, ואלה שמוצאים חן בעיני מבחינה מינית. אלה האחרונים כבר מגלים את זה במשך הזמן, או שאני אומר להם בפירוש בפנים שאני רוצה לשכב איתם.

בכלל, אני לא מרגישה שישראל זו הארץ שלי. נולדתי בשבדיה לזוג הורים נוצרים, בגיל שנה עברתי עם הורי לשווייץ ובגיל חמש באתי עם אמי לישראל. אני לא חושבת לעזוב את הארץ בעתיד הקרוב, אבל ב-28 בדצמבר הקרוב ימלא לי

תמי כבית-המישפט „זה לא מגרה!“

עשרים שנה, ואני חושבת שזה הזמן להשבון-נפש. למדתי הרבה מהחיים בעש-רים שנה.

„אני רוצה

לשכוח הכל“

ל מדתי איזה סוג אנשים יש בכל מקום ומקום, ואת הדוגמה הכי טובה מצאתי בתא-המעצר, שם אפשר לראות את זה על הזונות. לא כל זונה היא זונה. יש כאלה שאוהבות את זה, ויש כאלה שעושות את זה מחוסר-ברירה.

אני יותר מדי חזקה באופי, מכדי שאת-דרדור למצב כזה.

הרבה אנשים חושבים שאם אני מופיי עה במופע כזה, אזי אני שוכבת עם כל גבר, והרבה גברים באמת רצו לשכב אתי, אלא שהם לא רצו להגיד לי את זה בפנים. לא היה להם מספיק אומץ לזה. הם היו באים לראות את ההופעה, ואחרי זה טילפנו למועדון וביקשו לשוחח אתי בטלפון. אפילו לא עניתי להם, בש-בילי הם לא גברים.

עכשיו, במבט לאחור, אני חושבת שנגרם לי עוול. קודם כל, המישפט הזה פגע מאוד בדיעות שלי על חופש-הפרט ועל זכויות האזרח לפי תפיסתי. הייתי משוכי-נעת שההצגה תקבל פירסום קטן, כמו כל הצגה, ופיתאום מצאתי את עצמי מסור-בכת במישפט ובעניינים שלא ציפיתי להם.

אם הייתי יודעת את זה מראש, לא הייתי נכנסת לזה בכלל. אני לא זקוקה לכל כאבי-הראש האלה ולכל הפירסום הרעשני סביבי.

אני משתדלת עכשיו לגוה עד כמה שאפשר, להיות עם עצמי ולחיות את החיים הפרטיים שלי, הרחק מהזקורים. אני מנסה לא לחשוב על הכל ואפילו לא שוכבת עם אף גבר. אני מוכרחה לשכוח את כל

ששן כבית-המישפט אישום בדבר-תועבה

הסיוטים שעברו עלי, אחרת אני עוד אודקק לאישפוט.

הדבר היחיד שיכול לנחם אותי, ולגרום לי סיפוק, זה במידה שהמישפט שלי יצליח לשנות את הגישה השמרנית בארץ והחזיר קים משנת טיכו בקשר לענייני מין והצגות-מין.

עד כאן סיפורה האישי של כריסטיאן שושי גולהיים.

מי יחליט

מה מגונה?

א כל כריסטיאן איננה הנאשמת הי יחידה במישפט. מילבדה עומדים לדין גם בעלה-המועדון ומפיק המופע ששון שבר-תאי, והשחקנים שהופיעו לצידה. תמי לוי ומיכאל גליקסמן, הם נאשמים בקיום מופע אירוטי, שהוא דבר-תועבה העשוי לגרום להשתתת המוסר במועדון ציבורי. כמריכן הם מואשמים בשימוש באבריימין מלאכותיים, ובביצוע מישגלים בפומבי.

מפיק-המופע, ששון שבתאי, מואשם גם בכך שהמחזה הו, היא הוא לא קיבל את אישורה של המועצה לביקורת הצגות וזמתי. לפי תקנה משנת 1927 לחוק הביקורת. פרקליטם של הנאשמים, עורך-הדין צבי לידסקי, טען לפני השופט שומר-המסורת אריה אבן-ארי, בבית-המישפט-השלוש: „מה זה מעשה מגונה? ולמה התכוון המחוקק ב-שנת 1936 במעשה-המגונה? ליד השופה, כתף חשופה או רגל חשופה? אולי לפני ארבעים שנה זה נחשב כמגונה, ואולי מה שהיה לפני ארבעים שנה כמגונה, היום הוא נאה?״

„המחוקק לא קבע בשנת 1936 מה יהיה כעבור ארבעים שנה, כשהעידן ישתנה עדי-כדייך שהארוטיקה תשלוט בכלל. לא ייתכן שאנשים ייאסרו היום בגלל סעיף משנת 1936.“

עורך-הדין לידסקי טען, שהמיסטר אי-נה יכולה להחליט מה מוסרי ומה לא, וקצינת-המישפט ודאי שאינה יכולה להח-ליט מה הולם את המוסר.

יש בדעתו לזמן, כעדים-מומחים, אנשי אמנות, עיתונות ותיאטרון, שיחוו דעתם אם ההופעה בעירום בהצגה בעלת משמעות אמנותית-ארוטית היא מעשה מגונה.

מישפטן של כריסטיאן ותמי עתיד עוד להתפתח למישפט עקרוני, שינסה להעמיד במיבחן את החוקים המקובלים בישראל ביחס למעשי-תועבה ולשמירה על המוסר הציבורי.